

[Pürschel.]

hold. Jeg har i min Tid staaet over for mange Tragedier paa Straffelovens Omraade, helt uden for de Forhold, der her er Tale om; det er uløseligt knyttet til den Samfundsordning, hvor man mener det nødvendigt at sikre Samfundsgoderne ved Straf, og der er vel ikke mange, der mener, at denne Sikring kan undværes.

Der tales med megen Overlegenhed om, at man ikke kan skabe Moral ved Straffeloven. Det er muligt, men det er lige saa sikkert, at man kan fremkalde fuldkommen kaotiske Moraltilstande ved Ophævelse af Straffelovsbestemmelser, og det er sikkert, at man ved Straffelovsbestemmelser kan tvinge Folk til en Handlen, der udadtil stemmer med Moralens Krav, og det er det, som man maa lade sig nøje med, saa langt Straffeloven rækker.

For mig er Grundbetragtningen den, at der er faa, maaske ingen Samfundsfunktion, der er vigtigere end den, som Kvinden udfylder som Opdrager af den kommende Slægt. Der er vel ingen, der tror, at det skulde være en god Forberedelse til Løsning af denne Opgave, at en ung Kvinde vandrer fra Haand til Haand, at hun indtræder i Ægteskabet efter at have gjort Erfaringer med en Række af Mænd og efter at have været paa Klinik og faaet foretaget Fosterfordrivelse et større eller mindre Antal Gange; og det er Resultatet, der vil komme, hvis man følger dem, der her paastaar at være de frisindede.

Det er Slægtens tusindaarige Erfaringer, som har skabt det Moralbud, som vi fra vor Side fremdeles anser for at være det rette, det er Slægtens tusindaarige Erfaringer, som paalægger den unge Kvinde Forsigtighed i at indlade sig i kønslige Forbindelser, og jeg tror jo, at det er en dyb Samfundsinteresse at støtte dette hos den unge Kvinde. Thi det er saaledes, at selve den Drift, vel den stærkeste, vi kender, den, der sikrer Slægtens Bestaaen, gør det kun, naar den er behersket. Giver man den frit Løb, saa bliver den livgivende Varme til et livfortærende Baal, og saa bliver den Drift, der skulde sikre Slægtens Bestaaen, den, der undergraver Slægten, den, der skaber det næste Slægtled de daarligst mulige Kaar, og saa fremdeles nedad.

Saaledes er Slægtens Erfaringer. Men altid i Forfaldstider opstaar der falske Profeter, der gaar ud til Ungdommen og siger til den: Bryd jer ikke om de Baand, de gamle har lagt paa jer, de gør det kun, fordi de misunder jer jeres Ungdom. Og de taler saaledes, disse Folk, fordi de kun

ser Byrderne og i deres Kortsynethed ikke ser, hvad disse Byrder sikrer, hvilke samfundsmæssige Værdier der er deri. Og Ungdommen lytter, Blodet bruser, saa sætter man Skaalen til Læberne og begynder at drikke, og det smager herligt til at begynde med. Men snart bliver det kvalmt, og naar Skaalen skal tømmes til Bunden, er de sidste Draaber beske til Døden. Det er dette, som man lærer den danske Ungdom.

Nu tror jeg, det er saaledes, at der lykkeligvis findes en Kreds af unge Kvinder, som ikke behøver den skrevne Lov, fordi de bærer Loven i deres Hjerter. For dem er det naturligt at leve det Liv, som Slægten maa kræve af den unge Kvinde, som paa dette Punkt bærer Samfundet. Og der findes en anden Kreds af unge Kvinder, for hvem Loven for saa vidt ogsaa er ligegyldig, som, hvad der end staaar i den, er dømt til at vandre fra Haand til Haand. Men der findes mellem disse to Kredse hele det store Mellemparti af unge Kvinder, der kan gaa til den ene Side eller til den anden Side, og dem er det, vi skal give Lovens Støtte. Vi skal slaa det fast, at Fosterfordrivelse er en samfundsfjendtlig Handling, at Samfundet derfor belægger det med Straf, og vi skal kræve, at denne Straf gennemføres. Thi dette tjener Samfundet bedst.

Det er en Selvfølge, at mit Parti ikke underkender, at der i den ulykkelige Tilstand, hvori vi er nu, ligger en Samfundsopgave i at komme de unge Kvinder til Hjælp, som er kommet i den ulykkelige Situation. Den eneste Haabets Lysstraale, der lyser ud af dette Mørke og Fortvivlelse, som er bunket sammen i denne Kommissionsbetænkning, er Beretningen om det Arbejde, som min Partifælle, det ærede Medlem af dette Ting Frk. Gerda Mundt har gjort for at forhindre en Række ulykkelige unge Kvinder i at begaa Fosterdrab. Det er forstaaeligt, at naar man ser dette, saa siger man: Dette maa vi have organiseret. Men jeg er nu slet ikke sikker paa, at Organisation her er saa lykkeligt. Jeg tror ikke rigtig paa den barmhjertige Samaritan, naar han bliver Statstjenestemand. Jeg tror paa, at noget af det bedste og værdifuldeste gaar tabt, naar man forsøger at organisere, navnlig at statsorganisere en Virksomhed som denne. Men en Støtte til den private Virksomhed finder jeg vilde være en overordentlig sund og god Tanke.

Men alt dette er jo kun Straffeforanstaltninger og Ambulanceforanstaltninger. Meget vigtigere er dette at faa Ungdommen ledet ind paa de rette Veje. Og her er der i Sandhed en Opgave, der kalder paa alle